

JAN HUT

HET VERSCHRIKKELIJKE DRAMA TE BLESSE
of te wel
HET KWAAD LOONT ZIJN MEESTER

Komt vrienden, luistert naar dit lied
Hetgeen ik U verhaal,
Is in dorp Bless' onlangs geschied.
't Is gruwelijk, duzendmaal!

Al in het dorpje, dat'k U noem,
Daar woond' een ouderpaar.
O, gun mij, dat'k hn goeheld roem,
Met kwaad beloond, zoo naar!

Die luidjes waren oud en stram
De oude man was zwak

Toen bij hen eens een vreemd'ling kwam
Die daar vroeg onderdak.

Zoals ik zei, hij kwam er in
En zat er 's avonds aan,
Aan tafel van dat goed gezin.
'k Ben met hun leed begaan.

De vreemdeling, hij zag goed rond,
Dacht bij zichzelf, zie zoo!
Al slaap'k vannacht hier op de grond
En op wat vunzig stroo,

'k Kom later, oudjes, nog eens weer.
Dan wordt de zaak niet malsch,
Dan zal 't wat worden, oude heer!
Zoo sprak en lacht' hij valsch.

De Kompany in Schoterland
Daar vind je menig hol,
Daar is vaak d'ondeugd en de schand
Verborgten als een mol.

Daar ging de vreemdeling ook heen
En vond een goed onthaal.
En daar, in 't duister zo ik meen,
beraamde men 't schandaal.

De vreemd', Johannes is zijn naam

En Ebels is zijn van.
O! eeuwig rust' op hem de blaam
En op zijn vriend Hut Jan.

Die vrienden dan met nog een paar,
Ze spraken het daar af,
Om te bestelen 't oude paar,
Zeg, vindt ge dat niet laf?

't Was in het middernachtlijk uur;
De lucht was guur en kil,
Toen brak men door de stenen muur.
En alles bleef nog stil.

Nu was men in het achterhuis,
Een hunner hield de wacht;
De and'ren gaan stil als een muis
De kamer in, heel zacht.

De oude man, die lag op bed
Zijn vrouw, zij lag er bij;
Men brak toen open 't kabinet
En nam het geld maar vrij.

De vrouw werd-wakker van 't geraas.
En schreeuwde toen van moord
Maar een der dieven, 't was de baas,

Zei: „'t Is je laatste woord!”

Men sleurde haar toen op de grond,
Bij de benen van het bed
En gooide haar wat op de mond,
Een kussen of zo wat.

De oude man, hij kreeg een trap
Al op zijn zwakke borst.
Men pakte alles in, zeer rap,
En nam zelfs spek en worst.

De vrouw brak uit toen in gewezen
En kwam in groot gevaar,
Toen men haar bond en riep me-
teen:
„Smoor d'ouwe duwel maar”.

Des anderen morges, wat misbaar.
Heel Blesse op de been;
Ja iedereen die vond het naar
En treurde om Collee

De oude man was nu al dood
Van de mishandeling;
De oude vrouw, op voeten bloot
En door de sneeuw 's nachts ging

Al naar het huis van Koene Pit.
Haar zoon uit voor'gen echt.
Daar stond zij toen, heel in het wit.

Slechts met een hemd bedekt.

De zoon was droef en kwaad me-
teen.
Van zulk een stoute daad;
Hij ging dra naar 't gerechte heen
En dit wist nu wel raad.

Men ging al aanstonds op de jacht,
En duurde het wat lang
Eens in een zek'ren, duistre nacht
Toen werd hun harte bang.

Het harte van de moordenaars
Want eensklaps was het: Halt!
Wij zijn hier de gerechtsdienaars,
Gij zijt nu in de val!

Men voerde hen naar Heerenveen
Al in een duister huis,
Maar Jannes Ebels, zo ik meen.
Slim als een oude muis,

Die vluchtte in de duistere nacht;
Men zag hem nimmer weer,
Doch d' andren bleven in de nacht,
Zij stalen ook nooit weer

't Gerecht verwees hen tot den dood.
De strop die werd hun deel.
Voor een bedrijf zo boos en snood,

Was dit ook niet te veel.

Zij stierven met gelatenheid
Zoals een zondaar sterft.
Verstokt in d' ongerechtigheid
Die 't Hemelrijk niet erft.

Alleen Jan Hut was aangedaan,
Hij riep nog aan zijn vrouw,
Maar geen was met zijn lot begaan,
Hij kreeg het gauw benauwd.

Hij spartelde wat heen en weer
En toen was 't met hem uit;
Hij hoorde, zag en sprak niet meer
De loze, boze guit

O vrienden, die dit liedje zingt,
Denkt aan dit groot drama
En als men U tot kwaaddoen
dringt.
Zeg dan toch nooit van ja!

De grote God in 't Hemelrijk.
Ziet op de brave neer,
Verzorgt hem hier zeer mildelijc
En namaals nog veel meer.

Maar die hier goddeloos steeds
leeft,
Wordt door God niet bemind,
Dat ieder dan naar 't goede
streeft.
Ik heb gezegd: Jan Lint.